

Berniukas buvo dar visai mažas, be to, našlaičių prieglaudos naujokas, o tai reiškia, kad miegamajame jam atiteko pati blogiausia lova, – nelygiausia, labiausiai įdubusi, keistai pradvisusi, nedaug didesnė už sudedamąją lovele, – maža to, kambario gale įgrūsta į siaurą nišą. Taigi pasigirdus klyksmui, kokio nė vienas berniukų nebuvo girdėjęs, tokiam, kad, regis, kažkieno rankos susminga į krūtinę ir sutraiško širdį, o išsigandusiems vaikams ėmus spiegti ir veržtis lauk, mažasis paskutinis išbėgo pro duris.

Nulipęs laiptais būrelis vaikų pateko į tirštą rūką, jie pasuko į dešinę ir apimti panikos nubėgo koridoriumi. Berniukui bepuolant iš paskos, iš rūko išniro dvi žmogystos, jos beveik lipo vaikams ant kulnų – juodai apsirengusios, švytinčiomis geltonomis akimis, rankose spaudžiančios ilgus kardus šerpetotais ašmenimis, tvoskiančios puvėsiais.

Berniukas palaukė, kol žmogystos dings iš akių, ir nubėgo į priešingą pusę.

Skuodė nematydamas kelio, dusdamas iš baimės, žinojo tik viena: reikia dingti iš čia, pasislėpti. Atsitokėjęs pamatė, kad stovi prie prieglaudos direktoriaus kabineto, tą pat akimirką koridoriuje pasigirdo balsai. Jis nėrė po stalu ir parietė kojas po savimi.

Durys į kabinetą su trenksmu atsidarė, užsižiebė šviesa. Berniukui prieš akis išniro pora žalių šlepečių, jis išgirdo maldaujančią našlaičių prieglaudos direktoriaus, išplerusio drūtasprandžio drimbos, balsą:

– Prašau... prašau... tik nieko man nedarykite...

Pasigirdo kitas vyriškas balsas, žmogus kalbėjo keistai ritminga šneka.

– Ne to atėjau. Ieškau trijų vaikų.

– Tai pasiimkit juos! Imkit tris! Kad ir dešimt! Tik nieko man nedarykit!

Tas kitas vyras priėjo arčiau, grindys po jo kojomis gailiai sugirgždėjo.

– Jūs labai dosnus. Bet man reikia tik trijų – ypatingų – vaikų. Brolio ir dviejų seserų mielais vardais: Keitė, Maiklas ir Ema.

– Bet... jų čia... jų čia nebėra. Mes juos išsiuntėme! Daugiau nei prieš metus...

Pasigirdo keistas gargaliavimas, ir berniukas pamatė, kaip šlepetėmis apautos kojos trūkčiodamos kyla į orą. To kito vyro balsas išliko ramus, be menkiausios įtampos gaidelės.

– Kur išsiuntėte? Kur galiu juos rasti?

Kiūtantysis po stalu delnais užspaudė ausis, bet vis tiek girdėjo springstantį, gokčiojantį direktorių ir ritmingą žudikišką to kito vyro balsą:

– Kur tie vaikai?..

PIRMAS SKYRIUS

Laiškas medyje

Keitė baigė rašyti laišką, įdėjo į voką ir užantspaudavo, tada nuėjo prie seno medžio ir įmetė į drevę.

Jis ateis, pasakė pati sau.

Keitė jam aprašė savo sapną, nuo kurio kasnakt pabusdavo jau visą savaitę. Pabudusi likdavo gulėti tamsoje apsipylysi šaltu prakaitu ir laukdavo, kol nurims širdis, džiaugdamosi, kad nepažadino šalia miegančios Emos ir kad tai viso labo sapnas.

Bet tai nebuvo sapnas, ir ji tai žinojo.

Jis ateis, kartojo sau. Kai tik perskaitys laišką, būtinai ateis.

Diena pasitaikė karšta ir drėgna, tad Keitė vilkėjo lengvą vasarinę suknelę ir avėjo atvirus odinius sandalus. Nors plaukus buvo sukėlusį ir surišusį į uodegėlę, kelios neklusnios sruogos išsilaisvino ir lipo prie veido ir kaklo. Sulaukusi penkiolikos ji atrodė aukštesnė nei prieš metus, o daugiau niekuo nepasikeitusi. Keitės plaukai buvo kaštoniniai, akys šviesiai rudos – kiekvienas sutiktasis iš pradžių palaikydavo ją labai dailia mergina. Bet jau iš antro žvilgsnio pastebėdavo nerimo raukšlę kaktoje, nuo įtampos pakumpusius pečius ir iki gyvuonies nugrauztus nagus.

Šia prasme išties niekas nebuvo pasikeitę.

Keitė liko stovėti prie medžio, užsimiršusi ėmė žaisti su auksiniu medalionu, kabančiu po kaklu.

Daugiau nei prieš dešimtį metų ji su jaunesniu broliu ir seserimi buvo paimti iš tėvų. Augantiems vaikams teko pakeisti nemaža našlaičių prieglaudų, tik kelias jų galėjai pavadinti švariamomis ir tvarkingomis, tik

kelioms vadovavo mieli vyrai ir moterys, kitose gyvenimas priminė pragarą, o jų vadovai anaipol neatrodė mieli. Vaikams niekas nepaaiškino, kodėl tėvai juos paliko ir kada vėl pasirodys. Bet jie niekada neabejojo, kad tėvai galiausiai grįš, ir visi drauge vėl bus viena šeima.

Keitė manė turinti rūpintis broliu ir seserimi. Buvo pasižadėjusi mamai prieš daugelį metų, Kūčių vakarą, kai ši užėjo į jos kambarį. Mamos paveikslas tebestovėjo Keitei prieš akis: štai ji pasilenkia ir užsega dukrai ant kaklo medalioną, o Keitė jai pažada saugoti Maiklą ir Emą, kad ir kas atsitiktų.

Ėjo metai, jie pakeitė daugybę našlaičių prieglaudų, susidūrė su tokiais pavojais ir priešais, kokių nė sapnuoti nesapnavo, ir Keitė visuomet laikėsi žodžio.

Bet kaip ji apsaugos brolį ir seserį dabar, jei daktaras Pimas neateis? Jis ateis, vėl patikino save. Jis negali mūsų palikti.

Jei negali, paprieštaravo balsas galvoje, kodėl atsiuntė mus čia?

Nežinodama, ką atsakyti pačiai sau, Keitė apsigrėžė ir susimąščiusi pažvelgė žemyn. Kalvos papėdėje tarp medžių buvo matyti namas išstrupėjusių plytų sienomis, su keliais bokštais – Edgaro Alano Po beviltiškų ir nepataisomų našlaičių prieglauda.

Šiaip ar taip, Keitės naudai reikia pasakyti, kad daktaro Pimo sprendimu gražinti visus tris vaikus į Baltimorę ji suabejodavo tik būdama nusivylusi ar pavargusi. Žinojo, kad burtininkas tikrai nepaliko nei jos, nei Maiklo su Ema. Bet kodėl jie čia, Edgaro Alano Po beviltiškų ir nepataisomų našlaičių prieglaudoje? Keitė prisiminė visas prieglaudas, kokiose per tiek metų teko gyventi: viena jų stovėjo šalia nuotekų valymo stoties, kitoje nuolat girgždėjo ir braškėjo sienos, todėl vis atrodė, kad namas dega, – bet dabartinė buvo blogiausia iš visų. Žiemą kambariai nežmoniškai atšaldavo, vasarą vaikai duso nuo kaitros, iš čiaupo tekėjo rudas drumzlinas vanduo, pro grindis sunkėsi drėgmė, nuo lubų lašėjo, o užkaboriuose be perstojo pjovėsi pulkai sulaukėjusių kačių...

Lyg to būtų negana, našlaičių prieglaudai vadovavo druckė panelė Kramlė, visa širdimi nekenčianti Keitės ir jos brolio bei sesers direktorė. Ji manė per praėjusias Kalėdas visam laikui atsikračiusi šios trijulės ir

tikrai neapsidžiaugė prieš savaitę vėl išvydusi vaikus ant savo prieglaudų slenksčio su laišku nuo daktaro Pimo – šis pranešė, kad Kembridžo Krioklys uždaromas dėl „vėžlių užkrato“, ir ar negalėtų panelė Kramlė pasirūpinti vaikais, kol toji bėda praeis.

Taigi direktorė tuoj suskato rūpintis: pirmiausia čiupo telefono ragelį, kad praneštų daktarui Pimui už jokių pinigų nepriimsianti šitų vaikigalių ir gražinsianti juos pirmu traukiniu, o tada apsižiūrėjo, kad visi duomenys, anksčiau jai palikti daktaro Pimo (našlaičių prieglaudų telefono numeris, adresas, paaiškinimas, kaip ją rasti, bei sočių ir laimingų vaikų atsiliepimai), yra dingę. Tokio telefono numerio negalėjo nurodyti ir ryšio operatorius. Nors panelė Kramlė labai stengėsi, jai nepavyko aptikti jokių įrodymų, kad Kembridžo Krioklio miestelio išvis esama. Taigi galiausiai drūckė buvo priversta pasiduoti, užtat leido vaikams suprasti, kad čia jie visiškai nepageidaujami. Kada pagavusi koridoriuje ar valgykloje, užspeisdavo į kampą ir imdavo juos tardyti, baksnodama storu ir riebiu pirštu:

„Kur yra tas Kembridžo Krioklys? – Bakst. – Kodėl negaliu jo rasti nė viename žemėlapyje? – Bakst. – Kas toks tasai daktaras Pimas? – Bakst, bakst. – Ar jis iš tiesų daktaras? – Bakst, bakst, bakst. – Kas ten atsitiko? Žinau, ten vyksta įtartini dalykai! Atsakykit!“ – Bakst, bakst, bakst, žnybt, timpt.

Kai panelė Kramlė trečiąkart per savaitę patampė Emą už plaukų, mergaitė puolė į neviltį ir pasiūlė iškloti jai visą tiesą: daktaras Stanislas Pimas yra burtininkas; panelė Kramlė negali rasti Kembridžo Krioklio žemėlapyje todėl, kad miestelis priklauso magijos pasauliui ir yra slepiamas nuo normalių (tikriau – nenormalių) žmonių, o atsitiko tai, kad jie trise rado seną knygą, įrištą į žalios odos viršelius, joje perskaitė, kaip keliauti laiku, tada susitiko su dvorfais ir pabaisomis, kovojo su piktąja ragana, išgelbėjo visą miestelį ir kad, šiaip ar taip, visi trys yra tikrų tikriausi didvyriai. Net Maiklas.

„Ačiū,“ – pašaipiai padėkojo šis.

„Visada prašom.“

„Kad panelė Kramlė kada taip pasakytų! Bet ji tepareikš, jog mes kvaištelėję.“

„Labai gerai, – atrėžė Ema. – Mieliau gyvenčiau beprotnamyje nei čia.“

Vis dėlto Keitė įkalbėjo brolių su seserimi laikytis pirminės versijos. Kembridžo Krioklys tėra paprastas miestelis. Daktaras Pimas – eilinis žmogus, ir nieko nepaprasto jiems nenutiko.

„Turime pasitikėti daktaru Pimu.“

Kas daugiau mumsbelieka, pamanė Keitė.

Atsklidus vos girdimiams muzikos garsams, ji prisiminė, kad šiandien turėjo įvykti panelės Kramlės pokylis. Ta proga pievutėje šalia prieglaudos buvo pastatyta geltona palapinė. Pastarąsias dvi savaites visi prieglaudos našlaičiai triūsė nepraskirdami rankų: ravėjo, mulčiavo, plovė langus, karpė gyvatvoves, vežė šiukšles, rinko gyvūnų, atšliaužusių į prieglaudą nugaišti, palaikus ir kaulus, – ir visa dėl vakarėlio, į kurį vaikų niekas nė kviesti nekviėtė.

„Ir, neduokdie, pamatysiu spoksant pro langus į mano svečius! – perspėjo panelė Kramlė pusryčių susirinkusius vaikus. – Ponas Hartvelas Viksas neturi jokio noro žiūrėti į prispaustas prie stiklo murzinas jūsų marmūzes.“

Ponas Hartvelas Viksas buvo Merilando istorikų bendruomenės prezidentas, kaip tik jo garbei buvo rengiamas pokylis. Istorikų bendruomenė kas savaitę vykdavo autobusu į ekskursiją po Baltimorės apylinkes, į programą įtraukdama „istorinės reikšmės pastatų“ lankymą. Prieglaudos pastate kadaise, dar per karą, būta arsenalo, tad panelė Kramlė ryžosi bet kam, kad tik prieglauda būtų įtraukta į ekskursijų lankytinų objektų sąrašą. Tada ji galėtų – tai panelė Kramlė spėjo sužinoti iš patikimų šaltinių – lupti iš nelaimingų turistų po dešimt dolerių nuo galvos už teisę įžengti į jos valdomą teritoriją.

„Ir jei sugadinsite man šventę... – tai sakydama ji pašnairavo Keitės ir jos brolio su seserim pusėn. – Ką gi, man dažnai skambina žmonės, ieškantys vaikų – nes gerą šunį prarasti gaila – pavojingiems moksliniams eksperimentams. Visuomet galiu jiems pasiūlyti keletą pavardžių!“

Po truputį pradėjo rinktis svečiai. Iš viršaus Keitė stebėjo, kaip iš už pastato kampo išnyrantys vis nauji vyrai mėlynais sportiniais švarkais, baltomis kelnėmis, ir moterys, pasipuošusios švelnių pastelinių spalvų suknelėmis, traukia į palapinės šešėlį. Tiesą sakant, ji žiūrėjo neatidžiai, nes galvoje vis dar sukosi sapnas. Ausyse tebeskambėjo klyksmas, prieš akis stovėjo iš rūko išnyrančios žmogystos geltonomis akimis, Keitė tebegirdėjo balsą, tariantį jos pačios, brolio ir sesers vardus. Jei tik žinotų, ar tai, ką regėjo sapne, jau atsitiko, ar dar atsitiks. Kiek laiko dar liko jai ir Maiklui su Ema?

Keitė pasitikėjo daktaru Pimu, tikrai pasitikėjo. Bet buvo išsigandusi.

– Ką sau manai, Ema ir vėl tai padarė!

Atsigręžusi ji pamatė į kalvą atpūkščiant Maiklą, jis atrodė išraudęs kaip burokas, suprakaitavęs, vos besilaikančiais ant nosies galiuko akiniais. Skersai krūtinės brolis buvo persimetęs sudriskusį drobinį krepšį, einant šis kabaldavo ir trankėsi jam į klubą.

– Ką padarė?

– Užsitraukė bėdą sau ant galvos, – apsimestinau piktai atrėžė Maiklas. – Panelė Kramlė sugavo ją bandančią nukniaukti vakarėliui skirtų ledų. Maniau, ją išstiks širdies smūgis, turiu omeny panelę Kramlę.

– Supratau.

– Tik tiek? Tu nepyksti? – Maiklas pasitaisė akinius ir susiraukė. – Juk žinai, kad daktaras Pimas atsiuntė mus čia, norėdamas paslėpti. Kaip galim išlikti nepastebėti, jei Ema nuolat į ką nors išipainioja?

Keitė atsiduso. Šią dainelę buvo jau ne kartą girdėjusi.

– Ji turi išmokti atsakingiau elgtis, – varė savo Maiklas. – Pajudinti smegeninę. Negaliu nė įsivaizduoti, kad jos amžiuje būčiau buvęs toks neatsargus, – pasakė taip, lyg nuo to laiko, kai jis buvo jos amžiaus, praėjo visa epocha.

– Gerai, – sutiko sesuo. – Aš su ja pasikalbėsiu.

Maiklas pritariamai linktelėjo.

– Tikiuosi, kalbi ne tuščiai. Tiesa, aptikau dar vieną puikią citatą. Šnekėdama su Ema galėtum ją įterpti. Luktelėk... – ir įkišo ranką į krepšį. Keitė iš anksto žinojo jį ieškant Dvorfų antologijos. Kaip Keitė buvo

prisirišusi prie savo medaliono, taip Maiklas turėjo savo brangenybę – mažytę oda įrištą knygelę. Tą vakarą, kada jie buvo atimti iš tėvų, tėtis įkišo knygelę į Maiklo antklodę, per tuos metus brolis perskaitė Antologiją daugybę kartų. Keitė suprato, kad taip jis stengiasi išsaugoti ryšį su tėčiu, kurį menkai teprisimena. Ši knyga įkvėpė berniuką žavėtis viskuo, kas susiję su dvorfais. Tai labai pravertė Kembridžo Krioklyje, ten jie padėjo dvorfų karaliui atgauti sostą. Už šią paslaugą Maiklas buvo apdovanotas sidabrinio garbės ženkleliu ir paskirtas visų dvorfų tradicijų ir istorinio paveldo karališkuoju saugotoju. Keitė su Ema ne kartą buvo užtikusios brolių segint šį ženklelį ir juokingai, it kokį povą, besistaipant prieš veidrodį. Ji perspėjo Emą, kad neerzintų brolio. „Ką tu, – atšovė prunkšdama Ema. – Nė neketinu.“

– Aha, štai... – knygelė buvo bažnytinio giesmyno dydžio, juodais odiniais viršeliais, nutrintais ir subraižytais. Maiklas perbėgo pirštais puslapius. – Beje, čia yra istorija, kaip du elfai įsivėlė į karą dėl to, katro plaukai labiau spindi. Nesistebiu. Aš tų elfų vietoje būčiau miręs iš gėdos.

Maiklas buvo labai prastos nuomonės apie elfus.

– Štai! Tai karaliaus Galabino Kiliko – čia jo tikrasis vardas G-A-L-A-B-I-N-A-S, tai ne pravardė, jis taip vadinasi ne todėl, kad būtų daug galabijęs, nors yra ir tai daręs. Taigi Galabinas sako: „Didis vadas vadovaujasi ne širdimi, o protu,“ – Brolis pliaukštelėjęs užvertė knygelę ir nusišypsojo. – Protu, ne širdimi. Štai kur esmė. Štai ką Emai reikia įsikalti į galvą. Puikiai pasakyta, jūsų didenybe.

Išdėstęs savo požiūrį Maiklas stumtelėjo akinius nosimi aukštyn ir ėmė laukti, ką į tai atsakys sesuo.

Jis pats buvo vyresnis už Emą viso labo metais. Beveik metais, o tai reiškia, kad kasmet kelias savaites juodu būdavo vienmečiai. Ir kaskart tos kelios savaitės varė Maiklą į pasiutimą. Būdamas vidurinis iš vaikų jis iš paskutiniųjų bandė įrodyti savo pranašumą prieš Emą. Tik tai mažai padėjo: žmonės juodu su Ema dažnai palaikydavo dvyniais, mat abu buvo tokiais pat kaštoniniais plaukais, tokiomis pat rudomis akimis, nedidelio ūgio, liesi ir prakaulūs. Keitė žinojo Maiklą paniškai bijant,

kad Ema vieną dieną sparčiai išsistieps ir ją praaugs. Buvo laikas, kai jis vaikščiodavo išsitemęs, tarsi mietą prarijęs, vildamasis bent jau sudaryti įspūdį esąs aukštesnis. Tik Emai nesiliaujant klausinėti, ar jo nespiria į tualetą, veikia liovėsi.

Po penkių dienų jam sukaks trylika. Keitė žinojo, kad brolis laukia nesulaukia tos dienos. Viską suprasdama ji to laukė ne mažiau už Maiklą.

– Ačiū. Aš tai prisiminsiu.

Jis patenkintas linktelėjo.

– Tai ką parašei daktarui Pimui? Mačiau, kaip dėjai drevėn laišką.

Taip jie bendravo su burtininku. Medžio drevėje atsidūrę laiškai turėjo kaipmat jų pasiekti. Bent jau taip vaikams buvo duota suprasti. Bet nuo to laiko, kai jie atvyko į Baltimorę, iš burtininko nebuvo nė žinios, ir Keitė kartais susimąstydavo, ar visi tie laiškai neguli iki šiol neperskaičyti drevėje.

Ji gūžtelėjo.

– Tik pasiteiravau, ar dar ilgai čia gyvensime.

– Praėjo jau beveik aštuoni mėnesiai.

– Žinau.

– Iš tiesų septyni mėnesiai ir dvidešimt trys dienos.

Septyni mėnesiai ir dvidešimt trys dienos, pamanė Keitė. Ir prisiminė praėjusių Kalėdų rytmetį: vakarykščiai buvo grįžusi iš praeities, o tą rytą vos prabudusi išgirdo, kad daktaras Pimas ir Gabrielis naktį kažkur pradingo, kad Kembridžo Krioklyje nebesaugu ir kad jie bus grąžinti į Baltimorę.

Tiesą sakant, ji labai nenustebo. Tą vakarą, prieš sugrįždama į dabartį, būdama viena raganos laive, Keitė ganėtinai sužinojo, kad suprastų jų nuotykį toli gražu nesibaigus. Todėl ji grįžusi nusivedė Maiklą su Ema į didžiojo namo biblioteką ir pamėgino viską paaiškinti, kad Atlasas, knyga smaragdo žalumo viršeliais, leidusi jiems keliauti laiku, yra tik viena iš trijų legendinių veikalų, vadinamų Pradžios knygomis.

„Tai pranašystė. Trims vaikams lemta surasti tas knygas ir sudėti draugėn. Visi mano, kad mes ir esame tie vaikai. Jie mūsų ieškos.

„Kas ieškos? – paklausė Ema, vis dar liūdinti, kad jos draugas Gabrielis išėjo nieko nepasakęs ir neatsisveikinęs. – Ta kvaila ragana negyva! Jos kvailas laivas nugarmėjo į krioklį!“

Tada Keitė ir papasakojo, kad paskutinę minutę Grafienė išsigelbėjo iš laivo, kad laukė penkiolika metų ir užpuolė Keitę jau dabartyje, ir kad ši, pasinaudodama Atlasu, nunešė raganą toli į praeitį ir ten paliko.

„Aš ir sakau, – tarė Ema, – ji negyva. Ar beveik negyva.“

„Taip. Bet ne ji mums kelia nerimą.“

Ir Keitė išklajo jiems apie Grafienės šeimnininką Žūtbutinį. Papasakojo, kaip apie jo pasirodymą pranešė smuiko garsai, kaip jis pasisavino Grafienės kūną, kaip net daktaras Pimas žvelgė į jo galią su pagarbia baimė. Žūtbutiniui mūsų reikia, paaiškino Keitė, nes tik mums padedant jis galės rasti knygas.

Už bibliotekos langų tyliai krito sniegas, pasaulis anapus sienų skendėjo baltoje tyloje. Keitė prisivertė kalbėti toliau.

„Yra dar kai kas. Pastaruosius dešimt metų, mums bastantis iš prieglaudos į prieglaudą, Žūtbutinis laikė mamą ir tėtį nelaisvėje. Tik mes galime juos išlaisvinti. Bet tam mums reikia anų knygų.“

Kitą dieną vaikai susirinko varganą savo mantą, Keitė saugiai padėjo Atlasą savo krepšio dugne, ir visi trys grįžo į Baltimorę.

Dabar, stovėdama čia, ant kalvos šlaito, apgaubta vėlyvos vasaros kaitros, Keitė galvojo apie Atlasą. Jų nuotykiui Kembridžo Krioklyje einant į pabaigą, ji suprato išmokusi valdyti magiją, kad prireikus galėtų keliauti su Maiklu ir Ema laiku ir erdve.

Net jei daktaras Pimas neateis, ji galės juos išgelbėti.

– Oi, vos nepamiršau. Ar girdėjai, kas nutiko Švento Anzelmo prieglaudoje?

Keitė staigiai atsigręžė.

– Kas?

– Nugirdau kalbantis vaikus. Aną naktį ten kažkas įsilaužė, lyg plėšikai ar panašiai. Jie sakė, kad ponas Svočlis, pameni jį? Eee... jie sakė jį nužudę. Jie... ei, kas tau?

Keitė drebėjo. Švento Anzelmo našlaičių prieglaudoje vaikai gyveno prieš pirmąsyk patekdami į Baltimore. Kaip tik šią prieglaudą ji regėjo savo sapne.

– Maiklai... – ji stengėsi, kad balsas nevirpėtų, – ...juk galiu tavimi pasikliauti, ką?

– Kaip tai suprasti?

– Jei manęs čia nebūtų, ar galėčiau būti tikra, kad prižiūrėsi Ema? Kad būsi jai kantrus? Kad globosi?

– Keite...

– Tiesiog prašau man pažadėti.

Stojo ilgoka tylą, paskui Maiklas atsakė:

– Žinoma.

Keitei besižiojant pasakoti broliui apie savo sapną, apie visus sapnus, ne tik regėtąjį praėjusią savaitę, ji pamatė, kad Maiklas žiūri pro šalį, pro medžius į apačią. Pasekė jo žvilgsnį.

Visą vasarą beveik nelijo, vieną saulėtą dieną keitė kita, bet dabar ties horizontu grūdosi sunkūs, juodi debesys. Jie nestovėjo vietoje, slinko link vaikų, kas akimirksnį grėsmingai didėdami. Keitei pasirodė, tarsi kažkas būtų perskyręs dangų tamsia užuolaida.

– Turime surasti Ema, – pasakė ji.